

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi
Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis
Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio
Decalogi Duabus distincta partibus**

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitate, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Resalutatio ejusdem, n. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

13. Duo Religiosi, cuiusdam rixæ cauſa, se intra ſepta domeſtica non ſalutant, peccantne mortaliter, ſi anteſe invicem ſalutare conſueverunt? Reſpondeo, ita profecto, quia par eſt ſcandalum alijs Religiosis, ipſisque invicem, qui rixam habuere: Excusari à mortalī tunc poſſent, i quando comperta eſſet horum probata virtus, & rixa, ejusque cauſa, quam alij ſciant, fuifet leviſ, unde judicentur non ex odio gravi, ſed ex levi quadam paſſione, vel in ſignificationem accepti gravaminis & injuria, moveri ad omittendam ſalutationem; Idem uenire poſſe video in timoratis ſecularibus, levi cauſa rixæ eſt, & preeſertim alijs cognita; ut item inter maximè coniunctos, inter quos diſculter preſumitur intercedere, ex hoc ſolo ſigno, odium grave, l ut inter patrem & filium &c.

i Trullench. l. mox citando n. 7. Iva-lerus apud eundem Trullench. l. c. vide etiam Dian. p. 2. tr. 15. refol. 62.

Reſalutatio ejusdem.

14. Si inimicum modo dicto gra- viter tibi infenſum te ſalutantem non reſalutes, peccas in mortaliter. Ratio eſt, quia poſita inimicitia, omiſſio reſalutationis non ſolum imputatur in-urbanitati, ſed maximè odio. Excipe, niſi adeo inferior eſtet ſalutans, vel ex aedeffient circumſtantia, ut ejusmo- di odij indicium non fieret; idem, pu- tro, eſtet, iſi ita animo diſtractum te ſimiles, ut vere apparet, ad ſalutatio- nem non ad vertiſſe.

m Suar. Coninch. Bonac. ibid.

15. Quæſivit nuper quidam à me, an ſi certo moraliter prævideam mihi ſalutanti inimicum, iſum cum debita reſalutatione non reſponsurum, an, inquam, obliger ſalutare, quamvis mihi tunc incumbat, priorē eſſe in fal- tando? Certè non auſus ſum obliga- re, quia ſic ſubiret periculum graviter invehendi contra non reſalutantem, fierentque pejora prioribus, & quia tunc ſibi imputare debebit inimicus, qui ita ſe gerit, ut certitudinem mo- ralem de omissione ſuæ reſalutationis alteri det. Vide, quæ mox nu. 23. di- cant de noſente acceptare ſibi oblatam ſatisfactionem.

16. Quæſivit rursus nobilis matro- na, cui paris nobilitatis vir consanguineum occiderat, an obligaretur, illum reſalutare, more patrio, quo matronæ viros nobiles ſalutantes reſalutant, inclinato corpore, vel ſaltem capite? Ego voluiſsem obligare; quia ſaluta- tionem nunc denegare, eſt offendere odium; verum quidam doctus à me consultus nequaquam ſub mortalī ob- ligavit: in muliere enim matrona, cujuſ non eſt, vindictam ſumere de injurijs, illa denegatio ſalutationis non eſt odio ſignum, ſed ſenſus iuſti dolori, vel muliebris fastus, vel quid ſi- ſimile.

Exclusio à communibus beneficijs.

17. Dixi alibi, n fore peccati mor- talis reum ſacerdotem, ſi à participa- tione ſuī ſacrificij inimicum velit ex- cludere; Idem in preeſentia univerſi- addo;

